

„Mój syno, bórsy ja tobu pschińdu“, sčeptasčje blěda huba, „o běda na wójnu, kotraž tebi žiwjeńske radošče sčasny. Psčje czo dyrbi smjercz woběju torhnycz? Psčje czo dha nješměsch so sobu dobycza wješelicz?“

Zurij s czičimi słowami spytowasčje, hórke myšle sahnowacž. „Daj pokoj“, pschistaji wón, „daj pokoj, wschať jeho bórsy sašo pschi šebi smějesch. Ščto tu cžłowjestwo dyrbi na stysknej semi, kotraž šwoje džěczi póžera?“

Franzowej słabej hubje so doczahowasčtej mjelcžo: „Wscho kónzowanje podarmo — to mi smjercz cžeži — Bruszy šu tola wujěli — psčecželo mišny — o —“ wón smjelknywschi na palatej ranje mašasčje. — — —

W nozy jeho cžělo studnjesčje. Bjes słowcžka wołoschi Zurij šhinjene cžoło, hladasčje dołho s tšchepotatymaj hubomaj na morweho, junu jeho hišcže wołoschi, pohladny hišcže junu do blědeho woblicza, a wón torhny so psčewsaty wotšal!

Rakuschenjo běchu so wotšalili a wupuscžeńska hrosnoscz so mjěńšesčje.

Na wsčěch bokach sběhachu so rjady sčěrofik šyrnych hórkw. To běchu rowišcža.

Psčed wječzorum jeneho dnja stupasčje Zurij w Bukezach wot khoreju žonow, so by, tať sprózny hacž bě, šebi na tórmje wobhladať, kať šu kule tam sahadžale.

Dołho bě šebi horjeka sawostať. Na semi sčěrjesčje so cžmicžka, ale hwěžki sašwěcžachu so s zunym šwětlesčkom. Šnuty hladasčje sčědžiwz k blyskotatej hwěšdžinje s wuhladom won. We nim hibachu so srudne a směrnišče myšle.